

Κυριακή 16 Φεβρουαρίου 2020

(Κυριακή τοῦ Ἀσώτου).

Λουκ. 15, 11 – 32.

Μέ ἀμηχανία ἀκοῦμε σήμερα τό πιό θαυμάσιο ἀπόσπασμα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή. Μέ συγκίνηση καί συντριβή παρακολουθοῦμε τή θεϊκή ἀγάπη, μέ θλίψη καί συναίσθηση βλέπουμε τήν πτώση καί τή μετάνοια, μέ ἀπορία καί θυμό στεκόμαστε μπροστά στή σκληροκαρδία καί στόν ἐγωισμό καί δέ γνωρίζουμε ποιό ἀπ' ὅλ' αὐτά μᾶς ἀγγίζει περισσότερο. Δέν ξέρουμε ἂν μοιάζουμε πιό πολύ μέ τόν ἄσωτο ἢ πιό πολύ μέ τό μεγάλο του ἀδελφό. Ἴσως πάλι νά εἴμαστε μία ἄλλη κατηγορία ἀνθρώπων. Ἴσως νά εἴμαστε ἄσωτοι, πού δέν ἐπιστρέφουμε, ἀλλά ταυτόχρονα καί μεγάλοι ἀδελφοί, πού δέν ἐπιτρέπουμε καί δέν χαιρόμαστε μέ τήν ἐπιστροφή τῶν ἄλλων.

Ὅ,τι καί νά συμβαίνει τό σίγουρο εἶναι ἕνα καί ἀληθινό. Εἴμαστε ὅλοι μας παιδιά πού ἔχουμε ἕνα στοργικό Πατέρα, ὁ Ὅποῖος μᾶς ἀγαπάει ἄνευ ὀρίων καί ὄρων. Ἔχουμε ἕναν Πατέρα, ὁ Ὅποῖος,

ἐάν Τόν ἀρνηθήκαμε καί φύγαμε μακριά Του, μᾶς περιμένει καί, ἐάν παρμένουμε κοντά Του ἀπό συμφέρον, πάλι μᾶς συγχωρεῖ. Ὁ δικός μας Πατέρας ξέρεи νά δίνει στό σπάταλο, νά ξοδεύεται γιά τόν ἄστατο, νά ἀπολογεῖται στόν θρασύ, νά παραμένει ἤρεμος μπροστά στόν ἐγωιστή καί ἀχάριστο. Ἔχουμε Πατέρα πού χαίρεται μέ τή μετάνοια καί τήν ἐπιστροφή τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Αὐτή τή χαρά τήν κάνει πανηγύρι καί γιορτή. Ἡ χαρά καί τό πανηγύρι τοῦ Πατέρα μας γιά ὅποιον μετανοεῖ εἶναι ἀνταμοιβή γιά τή μετάνοιά του. Γιά ὅποιον παραμένει ἀμετανόητος καί σκληρόκαρδος εἶναι πόνος καί τιμωρία γιά τήν ἔλλειψη τῆς ἀγάπης του.

Σ' ὀλόκληρη τή σημερινή παραβολή τό μόνο σταθερό καί σίγουρο δεδομένο εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Πατέρα. Ἡ Πατρική ἀγάπη στρέφεται πρὸς ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ἀγκαλιάζει ὅλες τίς κατηγορίες. Τό μεγάλο θέμα εἶναι πῶς θά εἰσπράξει ὁ καθένας καί μέ ποιό τρόπο θά βιώσει αὐτό τό ἀτίμητο δῶρο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει δύο πολύ σημαντικά χαρακτηριστικά. Τό πρῶτο εἶναι ἡ ἐλευθερία καί τό

δεύτερο είναι ή προσφορά. Ό Θεός προσφέρει τήν αγάπη Του, αλλά δέν τήν επιβάλλει. Μέ τήν άπροσμέτρητη δύναμή Του δέν επιθυμεί νά έγκλωβίσει κανέναν. Δίνει τά χαρίσματα σ' όλους τούς ανθρώπους και τούς αφήνει έλεύθερους νά τά χρησιμοποιήσουν όπως θέλουν. Ό,τι δίνει δέν τό παίρνει πίσω, αλλά προτιμάει νά προδοθει παρά νά επιβάλλει τήν παρουσία Του και νά καταπιέσει μέ τό θέλημά Του. Η έλευθερία είναι τό μεγαλύτερο δώρο του Θεού Πατέρα στά παιδιά Του. Στά πλαίσια αυτής τής έλευθερίας δέν απελπίζεται όταν Τόν αρνοῦναι και χαιρείται όταν επιστρέφουν κοντά Του. Η έλευθερία είναι αυτό πού μπορεί νά υποκινήσει τή φιλοτιμία του άμαρτωλου ανθρώπου και μπορεί νά τόν οδηγήσει στην απόφαση τής επιστροφής και στον άγώνα τής μετάνοιας. Η έλευθερία δίνει στην αγάπη του ανθρώπου άληθινή αξία. Ό Θεός προτιμάει τήν αγάπη ή όποία στηρίζεται στην έλευθερία και όχι τήν αγάπη ή όποία στηρίζεται στό φόβο ή στό συμφέρον.

Τό δεύτερο πολύ σημαντικό στοιχείο πού χαρακτηρίζει τή θεϊκή αγάπη είναι ή προσφορά. Ό

Θεός μόνο προσφέρει. Ότι είναι δικό Του τό δίνει
 και στά παιδιά Του. Μοιράζεται τή δόξα Του, τά
 αγαθά Του, τόν έαυτό Του τόν ίδιο μέ τούς
 ανθρώπους. Κανείς δέν είναι άξιος τών άπείρων
 δωρεών του Κυρίου. Έκείνος, όμως, δέν κουράζεται
 νά προσφέρει. Έκείνοι πού λαμβάνουν τά δώρα
 Του δέν τά καταλαβαίνουν πάντοτε ούτε και τά
 εκτιμούν σύμφωνα μέ τήν άξία τους. Τά
 χρησιμοποιούν βέβαια, αλλά τά θεωρούν αυτονόητα
 και όφειλόμενα, σά νά είναι ύποχρέωση του Θεού
 νά τούς τά δώσει. Πολλές φορές μάλιστα
 διεκδικούν και τήν αποκλειστικότητα τών θείκων
 δώρων, σά νά μήν έχει άλλα παιδιά ό Θεός. Θυμώ-
 νουν λοιπόν, όταν βλέπουν οι προσφορές του Θεού
 νά δίνονται και σέ ανθρώπους, πού, σύμφωνα μέ τή
 δική τους άποψη δέν τό άξίζουν. Ζητούν τό λόγο
 από τό Θεό και Τόν κατακρίνουν για τήν άγάπη
 Του. Αντί νά χαίρονται μέ τις προσφορές πού λαμ-
 βάνουν οι άδελφοί τους, θλίβονται και έξοργίζονται.
 Έτσι ή άγάπη του Σωτήρα για τούς άλλους γίνεται
 ή προσωπική τους τιμωρία. Η σωτηρία τών άλλων

ἀπό ὑπέρτατο δῶρο τοῦ Θεοῦ γίνεται ἡ δική τους καταστροφή.

Κατά τή σημερινή Κυριακή του Ἄσώτου μὴν προβληματιστοῦμε ἂν εἴμαστε οἱ ἄσωτοι, οἱ μεγάλοι ἀδελφοί ἢ λίγο καί ἀπό τά δύο. Μᾶλλον αὐτό τό τρίτο εἶναι καί τό πιό πιθανό. Αὐτό πού πρέπει νά μᾶς συγκινήσει καί νά μᾶς οἰκοδομήσει εἶναι ἡ ἀστείρευτη καί ἀφειδώλευτη Πατρική θεϊκή ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη τοῦ Πατέρα μας μᾶς δίνεται καί θά μᾶς χαρίζεται πάντοτε χωρίς διακοπές καί τέλος. Ἐκφράζεται μέσ' ἀπό τήν ἐλευθερία πού διαθέτουμε καί μέσ' ἀπό τίς προσφορές πού συνεχῶς μᾶς χαρίζει. Τό μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τά δῶρα Του εἶναι ἡ μετάνοια, ἡ δυνατότητα δηλαδή νά γυρίζουμε κοντά Του καί ν' ἀπολαμβάνουμε μαζί μ' Ἐκεῖνον τή χαρά πού κάνει καί τό γλέντι πού στήνει γιά τήν ἐπιστροφή μας.

Αὐτό τό δῶρο τῆς μετάνοιας νά τό ἐπιθυμοῦμε καί γιά τούς ἀδελφούς μας. Νά συμμετέχουμε στήν κοινή χαρά γιά τήν ἐπιστροφή τους στό σπίτι τοῦ δικοῦ μας καί κοινοῦ Πατέρα. Νά μὴν τούς κατακρίνουμε καί νά μὴν τούς περιφρονοῦμε, γιά νά μὴν

ἀκυρωθεῖ ἡ μετάνοιά μας καί γίνει ἡ Πατρική ἀγάπη τιμωρία μας. Ἄς ἀγαπᾶμε τό Θεό μέ ἐλευθερία καί εὐγνωμοσύνη, ἐπειδή Ἐκεῖνος πρῶτος μᾶς ἀγάπησε παράφορα, γιά νά εἴμαστε ἀληθινά παιδιά Του καί ἄξιοι κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του. Ἀμήν.